

1011. szám.

December 30. 1877.

Megjelenik minden **vasárnap** másfél óven sokféle képekkel ellátva.

Előfizetési ár : Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. **Kiadó-hivatal** : Pest barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja** : 5 hasábos nompaille sor 10 kr.

XX. évfolyam.

A S Á N C Z - Á R O K .

*Riadó dicsének az egész világon ;
Örökzöld babért a hős vezér fejére !
Nem volt ily oroszán, nem volt a csatákon,
Jól van, jól mondjátok, — több mint ezer éve !
Aldja meg az Isten kihullt piros vérét ! —
Oh ! abból a vérből, lángoló nap támad ;
De ha kiosztjátok a vitézség bérét :
El ne feledjétek a közkatonákat !*

*Ott a sáncz-árokban egy halomba dülve,
Véres fővel, mellel, egymáson hevernek ;
Mennyi nemes szívbe van ott beletűzve
Ragyogó aczélja iszonyu fegyvernek !
Csurgott a vér, csurgott ezer kis forrásból,
Párája az égig vitte föl a vádat ; —
Mégfagyva csüng most le a fegyver válláról :
El ne feledjétek a közkatonákat ! —*

*Ifju még, — szemében villogó tűz lángja,
Szép sötét hajáról forró vére csordul ;
Azt a vért, azt a mély sebet dehogy bánja !
Átlövik, átszurják, szótalan lefordul.
Haemus rózsás berke, oda van virágod ;
Tetemén a vad nép gázol, rajzik, vágdat,
Keblén a sok patkó ezer sebet vágott :
El ne feledjétek a közkatonákat ! —*

*Meglövik a karját, mégis megfeszíti,
Rendületlen harczol az elöntött sánczon,
Rongyos köpönyegjét mellére teríti ;
Takarója lesz az majd a fagyos ágyon.
Átszurták a mellét, — meg se látszik rajta,
Kirepült a lélek a seb meg beszáradt ;
Nem fáj neki nem fáj, — hisz mosolyog ajka :
El ne feledjétek a közkatonákat ! —*

Fosztlányokra tépve rajt' darócú ruhája,
 Meztelen karján támadói vére.
 Vad ordítózással rohannak reája
 S hideg hulláikkal be is fődik végre.
 Egy élete volt csak, beh drágán is adta; —
 Pedig érete senkit nem gyötör a bánat;
 Arva volt, szegény volt, nincs a ki sirassa:
 El ne feledjétek a közkatonákat!

Fejére az őszkor ezüstöt borított,
 Vérszíros fővegje nem bírja takarni,
 Kezében a fegyver, — görcsösen szoritott, —
 A halál nem bírta onnan kicsavarni.
 Arczra bukott, arczra, megcsókolta sirva
 Hazája szentföldjét, — ne mondjon rá vádat! —
 Nevét a hullákkal körötte leírta:
 El ne feledjétek a közkatonákat! —

Vér csurog özönként sok nehéz sebéből,
 Letépve a zászló, mégis harczol érte. —
 Nem is vették azt ki merevült kezéből:
 De szép piros zászló! — befestette vére.
 Arcza nem is látszik, kezét rátakarta,
 Nyugodtan aludjék, nagyon is elfáradt!
 Édes a nyugalma, — a hazá akarta! —
 El ne feledjétek a közkatonákat!

El ne feledjétek a közkatonákat,
 Azok az igazi bátor oroszlánok,
 Tegyétek reájuk az első zöld ágat,
 Hullassátok első könyvetek utánok. —
 Ott a sáncz-árokban halomba' hevernek,
 Kifol' a vérük szólal: így szeresd hazádat!
 Riadó dicsének a dicső vezérnek,
 De nagyobb joga van a kiontott vérnek:
 El ne feledjétek a közkatonákat!

Kenedi Géza.

Tallérossy Zebulon levele Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Mi türizs tagadazs: nem vagyok megelégedve megyei választásokkal. Nem ir semit egisz municipalis autonomia. Miir, azir: mert szolgálja alkalmatosagat temirdek hatra-ilisnek. Hatra-ilisnek pedig következménye, hogy sog becsületes hazafi hatranyt szenved, a nélkül, hogy arra kedve volna. — Teczik tunyi: meguntam mar örökös hon-atyasagot. Kivinültem belüle abul, hogy fiatal képviselőkel legyek te-tu pajtas, (kik kivalt utczan szeretik utanam kiabalnyi: szervusz Zebi), bele untam mar, hogy in vitatkozak petroleum-vamrul petrolörökkel, kik szeretninek mentül több petroleumot vamentesen beinportalnyi. Gondoltam magamba: most megyei restoracziót felhasználok s leszek valahol alispan, is nyugalomban ilvezhetek hazafias irdemeim gyümölcseit. Nem

tagadok: az is megforogta gondolatomban, hogy így majd hamarab firhez adhatom lyan-kaimat, livin az alispanak több rendbeli jegyző és koncipistaja, kiknek úgy sincs egyib dolguk, mint hazasodnyi. Nos tehát ezir jartam in vadasznyi Zemplinbe rokara, Sarosba medvire. Zemplini rokak biztatak: »Zebi, ne filj! Alispanunk vagy! Sose nem bocsatunk többet el tigid magunktol.« Sarosba deto. Ugy jötem visza orszaggyüli sessiokra: hogy vagy egyik, vagy másik varmegyiben bizonyozs vagyok. Mostanaban osztan egisz nyugalomal vartam uj ivi meglepetizst — megvalasztatasomat. Kipuczovaltatom sarga sarkantyus csizmat, uj primet varatam »zrinyi«-re izs kalpagra. Legyen miben finyezs bevonulast megyibe megtartanyi.

Hat ugyan let izs meglepetizs! Gusztalok ujsagban nevemet, mint tarok partinal paga-

tot — is majd vagok magamat hanyat-homlok. Se Zemplinben, se Sarosban! Vigig nizek egisz ország választásait — de alispán csak mindeütt nem letem.

No tisztelek szípen az ilyen új esztendő! Üssön belü török-tatar haboru.

Hanem a törökrül jut eszemben egy újdonatú jó gondolat. Migisz csak leszek in alispán. Keritek in magamnak megyit: Bosznia- is Herczegovinában. Ugyanazir országgyűlés legközelebi ülésin indítványozni fogok: i-mo. Boszniát is Herczegovinat muszaj anektalni.

2-do. Ezekben varmegyikben restoratio eltörültetik.

3-tio. Megyei hivatalnokokat belügymisztirium kinevezi.

Indokolazst Madarasz Jozsef barátomra bizok.

Csak tartok tüle, hogy adig, mig országgyűlés összecihelődik, megcsinyalnak törökmuszka kutya-mozska-baratsaga bikesiget.

Adig izz vagyok

alazatos szolgaja

J. Z.

meg nem választot alispán.

A névnapi köszöntő.

Be fejezésül még mondjunk el egy muszka történetkét a hirhedett orosz kalandorról és nagy czárjáról.

Megint valami nagy csaláson-lopáson kapták rajta ő magasságát, az ingermanlandi fejedelmet, Mencsikoff Sándort s ezuttal a czár is átlátta, hogy de már ezt nem lehet tréfára venni. Összehivatta hát a nagy haditanácsot s abban maga Péter czár elnököl.

A kegyencz sietett megelőzni a bajt. Ő maga megcsinálta a lajstromot, melyben töredeimes szívvvel felszámolta: »ekkor s ekkor loptam ennyit: itt meg itt csaltam ennyit.« Szép négy oldalra terjedő lajstrom volt biz az. Azt ő maga felvitte a haditanácsba s átadta nagy alázatosan magának a czárnak.

A czár elkezdte olvasni a litániát s maga is megsokalta az önvallomásokat.

— Ej, ej no. Ezt még is nagyon magasra tetted, Aluska, ennyit nem lophattál. — Ezt meg itten nem is loptad: csak nálad maradt. — Emez meg nem volt csempészet: csak hogy épen jól gazdálkodtál. — Hát ezt itten csak nem nevezheted csalásnak: csak hogy épen ejfelejtetted annak adni, a kinek kellett volna.

S elkezdett a veres plajbászszal egy-egy sort kitérülgetni az önfeladásból. A bírák csak nézték.

Egyszer aztán egy fiatal tiszt, a ki az asztal végén ült, felugrott a helyéről, kirugta maga alól a széket s azt mondta hogy:

»Alázolgája! Gyerünk haza, urak; nincs itt mi ránk semmi szükség.«

S fogta a kalapját, hogy elmegy. Csak hadnagy volt még: megmerte tenni.

— No no, fiacskám, csitítá őt a czár. Hát mért akarnál elmenni?

— Hát ha egyszer a haditanács elnöke maga tanítja a vádlottat, hogy mivel védje magát, akkor mit üljek én itt bolondnak, a többiekkel együtt?

— Igazad van fiacskám, mond a czár, biz az nem illik. Hát hogyan kellene csinálni a dolgot?

— Hát ennek az a rendi, hogy a vádlott behivatik, s megáll szépen az ajtóban. Akkor felolvastatik előtte a vádlevél s neki csak az a dolga, megmondani, hogy igaz-e a mivel vádolva van? Azzal ki kell neki menni a terem-ből. És akkor következem »én,« mint legfiatalabb tagja a haditanácsnak az ítéletet kimondani. A miben aztán megállapodtunk, azt meghallgátni ismét behivatik a delinquens és semmi szava sincs hozzá.

— No hallottad ezt, Mencsikoff? monda a czár. Már most tudod, hogy mit kell tenned? Eredj, állj az ajtóba, és fogd be a szád.

Minden aként történt aztán, a hogy a fiatal hadnagy elmondá, s a másodsor két fegyveres kíséretében behozott Mencsikoffnak ezen ítélet olvasatott a fejére: »vagyon-, rang-, becsületvesztés és halál.«

— No most megkaptad, a mit kerestél: monda neki a czár. Tessék! Így jár az, a ki

lop. Megérdemelted. Semmirekellő! Azt gondoltad, hogy majd mindig csak tréfálok veled. Tolvaj! Most az egyszer emberedre akadtál. — No hanem hát, miután én nekem olyan sok jó szolgálatot tettél egyszer-másszor, hát még most az egyszer elengedem a büntetésedet, hanem fizetsz a kincstárnak kétszáz ezer rubelt. Most takarodj. Semmirekellő! Csak még egyszer próbáld ezt tenni!

Néhány nap múlva meglátogatta a czár rehabilitált kegyenczét a palotában. Hát annak a szobái mind valami rettenetes piszkos, szurtos pokróczokkal voltak behuzva.

— Hát disznóólban fogadsz te engem?! rivallt rá a czár.

— Hja: a drága szőnyegeimet el kellett mind adnom, hogy a kétszáz ezer rubelt kifizethessem. Nincs miből.

— Ha én nekem holnap azok a te drága szőnyegeid itt nem lesznek a termeidben: hát én a haditanács ítéletét hajtatom rajtad végre, a hogy az ki lett mondva.

A szőnyegek másnapra visszakerültek. Hanem a herczegnek volt rá gondja, hogy a birságba fizetett kétszáz ezer rubelt valami uton-módon megint visszavarázsolja. A czárnak csakhamar tudomására jutott, hogy a kegyencze ujjal rettentő csempészetekeket követett el.

Péter most nem hívta össze a haditanácsot, hanem korán reggel felrontott Mencsikoffhoz. Azt még akkor az ágyban találta, aludt jó lelkiismerettel.

A czár nem szólt neki semmit, csak lerántotta róla a paplant s a fedezetlen részére olyan sort vert a nádpálcájával, a milyen egy herczegnek is elég lehet. Azzal ott hagyta. Még csak egy rossz szót sem szólt neki.

A mint azonban hazafelé hajtata a czár, szemközt találkozik több előkelő főúr hintájával. Az orosz udvari etiquette szerint, mikor a czár kocsizik az utcán, minden szemközt jövő főúr tartozik a hintájával megállni, kiszálni, s a köpenyét a félválláról leeresztve a czárt üdvözölni.

A czár maga is megállítatá a hintáját s azt kérdezé az egyik főúrtól:

— Hát ti hová mentek ilyen korán reggel egész csoportostul?

— Mencsikoffhoz megyünk névnapot köszönteni.

— Hát ma Sándor napja van? S nekem nem mondja senki. De már akkor én is megyek veletek, az én Aluskámat felköszönteni.

Azzal visszafordította a czár a hintáját s a főúrrakkal együtt a herczeg palotájához hajtattott.

A herczeg, ki még mindig az ágyban fektűt s holmi kenőcsöket készült alkalmazni kiszendvedett részeire, a mint másodsor is betoppant a hálószobájába a czár, szentül azt hitte, hogy még egy verset akar rajta végig hegedülni s nem várta be a látogatás további kifejlődését, hanem nagy sebtiben bombamentes helyre vonta vissza magát: némely historicus szerint az ágy alá, a mi legtöbb valószínűséggel bir.

— No, no, no, hát hová szaladsz? kérdé tőle a czár: hiszen névnapot köszönteni jöttünk. Gyere elő.

A herczeg aztán, mikor meglátta a többi gratulálókat, s meggyőződött felőle, hogy a czárnál ezuttal nincsen bot, elődugta a fejét a rejtekéből, a mikor aztán a czár egész familiaris nyájassággal felköszönté kegyenczét ebben a positurában.

— Kivánunk te neked mindnyájan sok »ilyen« szép boldog névnapokat, mint a mai Szent-Sándor napja! — Már most aztán öltözz fel s traktálj meg bennünket; a hogy felköszöntőket illik!

S azzal az egész uri társaság letelepedett a felköszöntött termeiben s ott mulatott nála késő estig. És Mencsikoffnak együtt kellett velük inni s egész nap nem juthatott hozzá, hogy a kenőcsöket alkalmazza.

S még a czár enyelgett vele legtöbbet, hogy ugyan miért nem tud a székén ülni? mi lelte? Mig aztán Mencsikoff elmesélte a társaságnak, hogy tréfás historiája van annak. Van neki egy kedvencz agara, a minek az a rossz szokása, hogy a mint egyedül marad a szobában, mingyárt belefekszik a herczeg kedvencz karszékébe: a komornyik hogy erről leszoktassa, azt találta ki, hogy egy gombos-

tükkel kispékelt vánkost helyezett el a herczeg karszékebe, míg az távol volt, az agár elriasztására. Tegnap azonban a komornyik ott fedelte a fatalis vánkost a herczeg hazaérkezte után is s Mencsikoff nem nézve a háta mögé, beleült az egész gombostü stratagémába. — A vendégek meg voltak elégedve a magyarázattal; hangos hahotájuk tanusítá. — Csak a czár dörmögött a markába:

»A tolvaj! Még ezért az adomáért is egy királyt lopott meg!«

K—s M—n.

A színház tájékaról.

JÁNY GYULA jövődöbéli tragikusunk elment vidékre magyarul tanulni. Már a conjugatit tudja: operettekben énekel; most még csak a declinátit kell megtanulnia: legközelebb tehát bellettet fog tánczolni.

*

SZIGETI IMRE külföldre készül. A leghiresebb ének-mesterektől vesz órákat s félévig a legszorgalmasabban tanul, hogy a nemzeti színházban »Bánk bánt« és »Brankovicsot« játszassa.

*

ELLINGER Kolozsvarott E. Kovács Gyulát fogja helyettesíteni. Nem mint művezető, de mint tragikai hős. »Leár király«-ban és »III-ik Richard«-ban lép föl. Ahhoz elég öreg, chhez elég tagba szakadt.

*

K. JÁSZAY MARI a »Fővárosi Lapok« udvariasan sikerült udvariatlanságán annyira megboszankodott, hogy az uj-görög »Galatéa«-val fölhagysa a régi »Szép Galatéa«-ban próbál szerencsét.

*

UJHÁZI csak mosolyog s önérzettel szól Vizvárihoz. »Nagy tragikus csak kóristából lehet!«

*

VIZVÁRI pedig még jobban mosolyog s még nagyobb önérzettel válaszolja: »Nagy komikus pedig csak tragikusból!«

*

UJHÁZI különben több, mint jeles tragikus. Völegény és érdemrendezett férfi. Dekorálása nagy ünnepélyességgel ment végbe az írók és művészek társasága helyiségében. A nagy terem a tarokk hőseivel majd zsufolásig megtelt. Nagy Imre, a tarokk nagy mestere tarokki hévvel szavalta el a kitüntetett férfi előtt az üdvözlő verset. Az ünnepelt elérzékenyülten hallgatott és bámult. Ezután a dekorálás tényleg megtörtént. Piros szalagon csüngő érdemkeresztet akasztott Nagy Imre az ünne-

pelt nyakára. A kereszt egyik oldalán e fölírat van: »Ujházi Edénck«, a másikon: »Elsőrendü gibiczérem.«

*

A népszínház évi zárszámadása. (A fővárosi statisztikai hivatal kimutatása szerint.) Színházi eset (azaz casus) volt a lefolyt két évben temérdek. (680 azonban mégse volt, mint a mennyit a statisztikai hivatal kimutat.) Ilyenek a »Nyomorúság a korsóban,« a »Harcztéri nyomorúság« s még egy-két nyomorúság. A vagyoni mérleg következő:

I. Alapötke csengő aranyban	Soldosné.
II. Bevételek :	
Az alapötke kamatai	sok ezer.
Több primadonna bucsu-ellépése Párisba és egyebüvé, megtakaratis gáz-siban és végkiclégitésben	sok száz.
III. Kiadás :	
Haszontalanul a Tinódy et comp. szinműveiért	10 szabad-jegy a karzatra.
Lukácsy szinműveiért	egy ütét tapló.

Wo ist der Mantel?

Az ezredesnél.

Panaszos. (n.) — Jelentem alássan ezredes ur! a köpenyegem ellopták, én (v.) collegámra gyanakodom.

Ezredes. — Mivel bizonyítja hogy ő lopta el?

Panaszos. — Avval kérem alássan, hogy az én köpenyegem felül is alul is lyukas, ezen köpenyeg pedig a felhozott okokra tökéletesen megfelel.

Ezredes vádlothoz. — Igaz ez?

Vádlott. — Ez a köpenyeg az enyém, avval is bizonyíthatom, hogy most cseréltem ki egy másikkal a zálogházból.

Ezredes. — Hm! hm!... Wo ist Sie? Wo ist die Katze? das habe ich schon gefunden. Aber! Wo ist der Mantel?!?! der Teufel soll holen, das kann ich nicht finden. — Kert euch.

A kapitányi hivatalban.

Kapit. vádlothoz. — Igaz-e hogy ön lopta el a köpönyeget?

Vádlott. — Kérem alássan, én csak felvettem magamra, és elsétáltam vele.

Kapitány. — E szerint még is ön lopta el?

Vádlott. — Ez ellen protestálok. Ki fogja így az én becsületem helyre állítani?

Oláh püspök gratulál Sándor czárnak.

Goszpodi pomiluj. No ugy-e hogy milyen szépen segítettünk neked elfoglalni Bulgáriát! Már most csak te is segíts nekünk csak frissen elfoglalni Erdélyt, meg Bukovinát, a hogy megigérted. Carol fejedelem (megrántja hátulról a polástját.) Csitt! Ezt még nem kellett volna kibeszélni.

A franciaia négyesben.

Victoria: — Ha úgy tetszik, uram, mehetünk a tánczba!
 Andrassy: — Vis-a-vis-m már van.

Könnyű az amerikainak.

Bögözdí ur csak borbély volt; de azért hírhedett műtő odafenn a Szilágyságban. Nagyra is volt az operatióival; s szerette, ha doktornak nem is, de legalább doktorkának hívták.

Egyszer azt mondja neki a dicsekedéseire egy világott látott compossessor ;

— Ez mind semmi se, doktorkám; de a mit én láttam Amerikában: hogy egy kisaszszonyak trüszentés közben hirtelen a torkára szaladt a szája-ba fogott gombostű: közel volt a halálhoz; nem tudtak rajta segíteni. Ekkor egy híres operateur vállalkozott egy heroicus műtetre. Az egyik assistense megfogta a kisaszszony fejét, a másik egy éles ollóval hirtelen leszelte ezt a nyakáról; a doktor erre egy csiptetővel hirtelen belenyult a torkába s kikapta onnan a gombostűt

erre az első assistens accurátusan visszanyomta a fejet a helyére, a második assistens villámsebesen átszorította a vágás helyét egy flastrom szalaggal s a kisaszszony már abban a pillanatban elkezdett mosolyogni

Bögözdí ur megcsóválta a fejét.

»Hm! Probálnék csak én így tenni ezekkel az ostoba oláhokkal!«

A nevezetes piktor.

Tekintetes Mihály Pál ur épen az őszi vetéseket nézegette, hogy mennyit hagytak meg belőlük az egerek? a mint az országuton szemközt jön rá egy széles karimájú, hegyes tetejű kalap alá jól el-tett emberke, s azzal a szóval kíván neki jó napot, hogy nem volna e kedve magát lefestetni?

— Épen azon gondolkozom most! felel a jóság-igazgató mérgesen jobb volna ha a mezei egerek ellen tudna az ur valamit rekomendálni.

— De én igen szépen lefesteném — olajba.

— Se olajba, se eczetbe. Nincs én nekem ahoz való időm, hogy én ott üldögéljek valakinek, mint a Pilátus macskája.

— Hiszen nem szükség én nekem ülni. Én csak rá nézek az emberre, s aztán lefestem a por-tréját emlékezetből.

— Nincs nekem pénzem az ilyen bolondságra, kidobni való!

— Hát hiszen nem kell nekem pénz. Megcsinálom én a képet ingyen, s csak kosztot kérek arra az időre, a míg a képet elkészítem.

No már ez ugyan szerény kívánság: ennél kevesebbet tán Rafaelnak sem fizettek. A jószág igazgató ur meggondolta a dolgot, hogy hiszen az irodai személyzet számára ugy is mindennap főzetni kell; egy emberrel több az asztalnál számot se vet: ha csak koszt kell a jámbor piktornak, hát azt kaphat. Hazavitte magával.

A vándor Apelles aztán felütötte egy üres birkabörszárítóban az atelierját s elkezdett festeni. Festett egész nap. Reggel, délbe, estve megjelent szorgalmasan az asztalnál; máskor mindig festett.

Már a hó is leesett, a karácsony is itt volt, a piktor csak festett. Mihály Pál ur nem sokat gondolt az arczképére, el volt foglalva az évi számadásokkal. Azután meg fel kellett neki mennie Budapestre a computusra, csak gyapju nyírásra került megint vissza. — A piktor még akkor is ott volt és festett.

Mihály Pál ur felvitte a gyapjut Brünnebe, csak repczetakarításra került haza. A piktor még egyre festett.

Szép csendesesen a szüret is elkövetkezett, Mihály Pál ur már kezdte interpellálgatni az ott ragadt piktor, hogy mi lesz abból az arczképből.

»Csak az utolsó retoucheozás hiányzik még belőle!« azután meg »még be kell vonni.«

De végtére még is csakugyan elkövetkezett a leplezés napja.

A piktor már nem hasonlított saját magához, annyira kihizott tiz hónapi festés alatt a jó koszt; — de biz az arczkép sem hasonlított ám Mihály Pál urhoz.

— Üm! mondá a jószág igazgató, hisz ennek a képnek egy porcikája sem hasonlít én hozzám. Erre senki se fog ráismerni, hogy én vagyok.

— Azon legkönnyebben segíthetünk: szólt furfangosan a piktor. Aláírjuk a képnek, hogy »tekintetes Mihály Pál ur« s mingyárt ráismer minden ember.

Karácsony-estén.

— Odry Lehelnek. —

Sohasem hittem, hogy nekem még
Legyen egy jó karácsonom —
Elfeledezt mindenki engem :
Megnyugodtam e sorsomon.
Sohajtoztam ma is magamban :
„Hogy örül ma egész világ !“
S im eszedbe jutok tenéked — —
Köszönöm a tajték-pipát!

Az ám : tajték ! s ezüstje drága !
Peng a kupak . . . derék, derék !
Hogy pirong a zugolyba állva
A régi, a szegény cserép.
Uj pipából diesérhetem hát
Az Urnak uj-szülött fiát — —
Hej-haj ! biz' isten szép karácson !
Köszönöm a tajték-pipát.

Vig karácson ! — Mert öt hat éve
Nem volt nekem ily ünnepem,
Hisz e keserves nagy világon
Senkim, senkim sincs én nekem.
Mennyit évődtem, hogy irántam
Mily mostoha ez a világ !
S te haragom most „lepipáltad“,
Köszönöm a tajték-pipát.

— De mily czudarság ? Én tenéked
Semmit se adtam e napon ; --
Ugyan mit adjak ? Zsebeimnek
Minden zugát átkutatom ;
Mi legyen az illő ajándék ?
— Töröm fejem — ugyan mi hát ?
— Eh mindenem tenéked adom,
Mindenem : — a cserép-pipát,

Dévaj Levente.

A te fiad is katona !

Ha zordon, téli éjszakán
Lakodhoz egy vándor betér,
Künn szél zúg, sűrűn húl a hó
S könyörg, esd egy kis nyughelyér'.
Vagy megzörrenti ablakod . . .
Ne óh, ne üzd őt el, — tova,
Hívd be gyöngéden szívesen ;
— A te fiad is katona !

A kandallóban ég a tűz,
Oly jól esik egy kis meleg !
Ültesd a legjobb helyre, ázott
Ruháját hadd szárassza meg.
Tégy egy hasábot még a tűzre . . .
Ah hisz neki nincs otthona !
— Megáld az ég ; s gondolj reá hogy :
A te fiad is katona !

Ha asztalod terítve áll,
S rajt' izes étek, telt edény
Hívd meg magadhoz, éhét, szomját,
Hadd csillapítsa a szegény !
Ne szánd, ne tölle ! Tányérjára
Legjobb falatod tedd oda.
— Megáld az ég ; gondolj reá hogy
A te fiad is katona !

Ha szempilláján titkon, lopva,
Egy árva könyű ott remeg,
Vigasztald ! Nyájás gyöngéd szód majd
Nehéz bűját könyíti meg.
Töröld szeméről le a könnyet
Óh nincs szüléje, rokona ! . . .
— Megáld az ég ; s gondolj reá hogy
A te fiad is katona !

Nézd milyen fáradt, milyen álmos
Vess neki jó ágyat puhán,
Ah hiszen hányszor virrasztott ő
Viharban zordon éjszakán !
Mily boldog most. Nézd elfelejti
Nincs senkije, nincs otthona.
— Megáld az ég ; s gondolj reá hogy
A te fiad is katona !

Nem marad ő soká vendéged,
Ha jó a regg, már utra kel.
Szemben halállal, zivatarral
Ah mert ő neki menni »kell !«
Ha utólsód adod is, mindegy,
Ne legyen üres tarsolya.
S küldj utánna egy »istenáldjont.«
— A te fiad is katona !

Knyecsko Lajos.

Választási adomák.

Bácsmegyében történt, a legközelebbi tisztujítási mozgalmak alkalmával, hogy a k—i plebános, ki csak nem rég vétetett fel a virilisták közzé, beutazott a megye székhelyére, a közgyűlésre, ujdonatuj jogát gyakorlandó. Este törtévéen megérkezése, a jó barátok elfogták, hogy menjen velök a banquetre, melyen egyuttal előértekezletet is tartottak s a pártok saját embereiket illő pohár-köszöntések és harsány »éljen« kiáltások közt kijelölgették. Az uj virilis lelkiatya azonban a szónoklatokat, éljenzéseket stb. magának a választási ténynek vévén, másnap jókor reggel re quasi bene gesta haza ment, s első dolga volt P.... orvos neje-nek tudtul adni, hogy férjét nagy lelkesedéssel kerületi orvosnak megválasztották.

A plebános ur csak akkor hüledezett, mikor egy délután érkezett sürgöny tudatta az orvos nejével, hogy a másnap tartott választásnál P.... megbukott.

Ugyanezen megyében történt a választások előtt, hogy a szobiak P...vits gyakorló ügyvédet — valószínűleg boszúból — nyilt utcán agyonlötték. — Most a választásnál ugyanazon kerületbe, a szolgabirói állásra egy hasonnevü másik P...vits kandidáltatott, mely ajánlatra egyik rácz pap egész nyugodtan közbeszölt: — Azt »agyonlöttük.«

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

Ennél fogva mély alázattal kérem Tekintetes Szolgabiró urat, a mennyiben hatás köre megengedi, nekem 3 vagy 4 napig hatásló minőségben, segéd kezét nyujtani méltóztatnék, különben nem tudom mikép küldjem holnap a postát.

Megujtván alázatos kérésemet maradok.

Tekintetes szolgabiró ur legalázatosabb szolgája.

Kelt Jász-Apatin 1777. febris 24.

(P. H.)

Sz. Gy. mk.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

— **Dombi.** Nincsen abban semmi különös. — **Kakas.** A hangja jérczére emlékeztet. — **Don Paccillo.** A levélczim nem oly furcsa, hogy nevetni lehessen rajta. — **Több marosvásárhelyinek.** Talán. — **Da Capo,** Budapest. Da capo! — **Tátos,** Kolozsvár. Jó! Várjuk a többit. — **Troubadouri zöngedelmek.** Tél idején ilyen zöldek! — **Több kéziratról** jövőre.

ELŐFIZETÉSI FELHIVÁS

az

„ÜSTÖKÖS“

huszonegyedik évi folyamára.

1878-ban az »Üstökös« **huszonegyedik** év folyamát kezdi meg.

Ez évben ismét **Kakas Márton** maga fogja a lapot szerkeszteni, **Tallérossy Zebulon,** a **politikus eszmadia** s egyéb elválhatatlan munkatársai közreműködésével. A jövő év folyama alatt közlendő művek között megemlítjük **Jókai Mór**

„Keleti elbeszéléseit.“

(Novellák a török, arab, persa, mór és hindu nép életből és történelemből)

valamint

„A tisztelt ház, Karzat és Buffet“

czimü humoristicus beszélyét.

Az „Üstökös“ a jövendőben az lesz, a mi régen volt.

Előfizetés a lapra:

Évnegyedre **2** frt.

Félévre **4** »

Egész évre **8** »

Az előfizetési díjak az Athenaeum kiadó-hivatalába utasítandók. (Ferencziék-tere 7.)

Az „Üstökös“ kiadó-hivatala.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státiónteza 80-ik szám alatt.

Budapest, 1877.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

A KIADÓHIVATALBAN

Athenaeum-épület.

Budapest Barátoktere 7. szám.

Rajzolja

JANKÓ.

MÖSSMER JÓZSEF

rumburgi vászon-raktára

a »menyasszonyhoz«

koronaherezeg-(uri)-utca 10. sz., zsidó-utca sarkán Budapest,

ajánlja dusan felszerelt raktárát u. m. mindennemű legjobb minőségű rumburgi, irlandi, hollandi, creas, fonalvásznat és ágylepedő-vásznait; asztalterítékek 6, 12 és 24 személyre, ágyneműk, csinvat jaquard, damaszt, gradl, kávéskendők, törülközők, szilézai len u. m. angol és francia battiszt és irlandi vászonzsebkendők, függönyök, asztal- és ágyterítők, flaneli takarók, zsinor, pique szines ruha barchet, flaneli, wattmoll, chiffon, angol shirting és oxfordokat. Női és uri felszerelések: kész női és uri ingek, nadrágok, corsetek, alszöcsoknyák, lepedők, párnák, harisnyák, fésülő-köpenyek, valamint himzett vászon és battiszt csikok, betétek, csipkeneműk, kézelők és gallérokat; nemkülönben egész felszerelések gyermekek számára.

Teljes menyasszonyi készletek minden nagyságban, legmondosabban telj. sítottak. — Az árak minden szilárd hírelű, tiszta, jó és nehéz vászhatnak tartó czégek közt a legolcsóbbak.

ÁRJEGYZÉKEK kívánatra beküldetnek, és vidéki utánvételi megrendelések azonnal pontosan teljesítetnek.

Bekötési disztáblák

az „ÜSTÖKÖS“-hez.

Hogy a t. közönség jutányos áron diszes és tartós kötésben örizhesse meg kedvelt lapját, elhatároztam, mint a külföldi értékesebb vállalatoknál már régebben szokás, az „Üstökös“ minden évfolyamához **bekötési táblákat** készíteni.

Egy ily valódi angol vászomból készült, gazdag aranyzással és a legdiszesebb fekete nyomással ellátott **bekötési tábla, 1 frt 20 krért** kapható tetszés szerint választott vörös, zöld vagy kék színben.

Ily táblák az „Üstökös“ eddigi és a jövőbeni évfolyamaira rendelhetők meg, mely évfolyamok alakja és terjedelme egyenlő.

E táblákat kiválóan ajánlja **diszes külsejök**, mely alkalmassá teszi, hogy bármely család könyves asztalának

vagy könyvtárának

diszére szolgáljanak, valamint tartósságuk és olcsóságuk, s a legegyszerűbb kötés árába kerülnek.

Az ily táblákba a bekötést minden vidéki könyvkötő is eszközölheti.

Megrendelhető csakis egyedül

HIRHAGER KÁROLY

könyvkötészetében.

B u d a p e s t (Akademia bérház.)

Csak

2 frt 35 kr.

az ára egy negyed,
4 frt 70 kr., egy fél és 9 frt 35 kr., egy egész eredeti sorsjegy a kormány által jóváhagyott és biztosított **braunschweigi sorsjegyekhez.** — A nyelvények együttes összeg **8 millió 722,500** márk, köztük egy eshetőleg 450,000, egy-egy 300,000 — 150,000 80,000 — 60,000 — kettő 40,000 — 36,000 — hat 30,000 márkkal, sfb., melynek kevés hó alatt huzatnak ki. Az első huzás **1878. jan. 17-én** történik. Az árakat kézpénzben vagy póstaüdvánnyal, vagy utánvétellel kérem megküldeni. Hivatatos huzástevők minden sorsjegyküldeményhez mellékeltenek. Részletes huzásjegyzékek és nyelvénypézek minden huzás után azonnal megküldetnek. **A leghíresebb díszítő és szilárdúság következtében** ezésem 50 év óta jó hírnővnek örvend, tessék bizalommal hozzá fordulni.

L. Gutkind,
fő sorsjáték-gyjtő
Braunschweigban.

Legolcsóbb bevásárlási forrás

karácsonyi és ujévi ajándékokra
a legújabb női divatkelmék és elegáns kész
toilettekben

ugyszintén minden szakba vágó rőföszcikkek

Grossmann József divat- s vászon

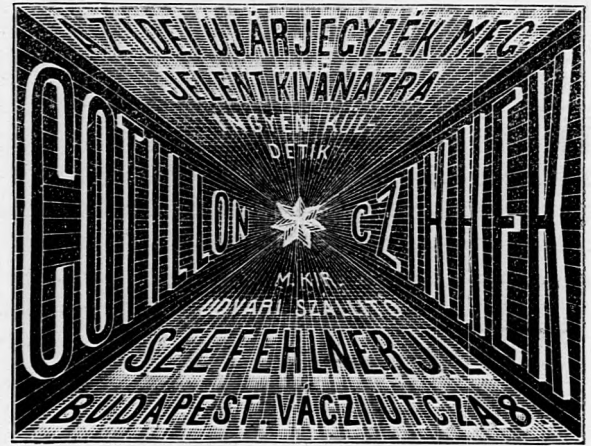
r a k t á - r á b a n,
B U D A P E S T, király-utca 27.

»A magyar koronához.«

Minták kívánatra ingyen és bérmentve küldetnek. Kész ruhák rendelésekor a mérték beküldése kérietik.

Alapított 1860-ban.

Alapított 1860-ban.

A legjobb

Szalonszén

CSÁKI és TSNÁL kapható. Megrendelhető Pesten: saját irodájukban és a fogyasztási egyesület boltjában váci-u. 1. sz. Budán Klusemann-féle ház collecturában.

Önkéntes bizonyítvány!

arról, hogy ezen közsvény-vászon engem az irtózatos oldalnyilamlástól megszabadított, valamint az ugynevezett rheumaticus tej- és fül-fájástól, melyre nézve ezelőtt oly temérdek szereket sikertelen pazaroltam, az imént említett közsvény-vászon csak csekély órák alatt tökéletesen segített, ezennel készakarattal és nyilvánosan bizonyítom.

Kelt Stuttgartban 1874. február 28-án.

Fischer, építőtanácsnok neje.

A közsvény-vászon valódi minőségben Budapestben, csak **Török József** gyógyszer-tárában király-utca 7. sz. a kapható.